

Слободан Зубановић

ТРИ ПЕСМЕ

ОСВИТ

Давно је било кад сам нагло
сазнао за смрт; као лек за то
почех писати под маглом
детињства и валом младости,

оно што би данас звали – песме.
Преносих у себе оно што видех:
последнице од којих се не сме
даље од чесме, или кревета.

Препуштено ми је да скитам.
На свој ексер ко зимски месец
качим шешир од белог гранита.
Мрена преко видика део је мене.

Строфе не морам носити на оглед;
с једног краја живот бива дужи.
Један поглед добија свој двоглед:
с другог краја бива све ужи.

Свет улепшавају ружне ствари.
Купатила су заиста акваријуми.

Завирих у особе за које не марих.
Биће једино оно што јесте.

Ова земља права је песничка сила.
Располаже великим арсеналом
изражајних могућности, без стида.
Сва од нечега што је некад била.

УЛОГА КАНТЕ ЗА ЋУБРЕ У СТВАРАЊУ ПОЕЗИЈЕ

за Шимборску

С кесом, сиђох, данас,
до контејнера испред куће.
Априлско сунце на нас
паде као на бачено ђубре.

Увис се дизао танак дим –
споменик бели увек трепери.
Стрпљиво стојим пред њим:
уз чопор паса разних раса.

Из тог сабласно бледог круга
изрони старица с пуном кофом
папира – ноћу да јој се не руга
комшилук правила је колаже

и писала песме за посебан свет;
прави ни за шта више није марио.
Ко на некој миси, у светли лет,
кроз смрад, полетеше папирићи.

Мора да је ту било добра рува,
чим она малкице застаде –
као кад проверава је ли сува
постељина изложена погледима.

Уосталом, тачно је, жива истина:
добар је живот у оној кући,
свака домаћица то добро зна,
која депонује много ђубрета.

ДУНАВ ЗИМИ

Већ дуго посматрам с кеја,
стојећи ко облак над реком,
јато лабудова залуталих овде,
у хладноћи и заблуди некој.

Држали су се обале и каткад
само кљуном показивали преко,
без заноса – то острво у даљини.
Било им је недостижно, далеко.

Неке приобалне, патке или гуске,
с намером, уз заглушну писку,
не поштујући јавни поредак и мир,
усталасаше мирну лабуђу ниску.

На моменте дође и до туче,
али међу мангупима без реда
што међусобно комадаше плен:
добро поквашену кору хлеба.

Наједном, бело јато се окрену хитро,
сасвим супротно идеји воде.
На чело предводник стаде
и читава колона за њим оде.

Већ дуго посматрам с кеја.
Оно острво као да се приближило.
Свако у животу неку ролу има.
Не памти се биће, него шта је било.